

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 28-A DUPĂ RUSALI

(a Sf. Strămoși după trup
ai Domnului)

(Pilda celor poftiți la cină)

SF. MC. TIRS, CALINIC,
FILIMON ȘI APOLONIE

Tot în această Duminică se face pomenirea Sfinților Strămoși după Trup ai Mântuitorului Hristos, Care, „la plinirea vremii” s-a făcut Om, pentru mântuirea neamului omenesc, întrupându-se de la Duhul Sfânt și din pântecul Preacurat al Fecioarei Maria.

Pericopa evanghelică ne spune că un om oarecare, sub chipul căruia Îl înțelegem pe Dumnezeu, a făcut Cină mare și a invitat pe mulți la ceasul Cinei, trimițând slujitorii să le spună: „Veniți că toate sunt gata”. Așa ne cheamă Hristos la fiecare Sfântă Liturghie să intrăm în comuniune cu El, împărtășindu-ne cu Trupul și Sângele Lui, devenind părtași Tainei coborârii Lui la noi spre mântuirea și sfințirea vieții noastre.

Unii ascultă chemarea și vin să se întâlnească cu El în Biserica Sa, să-L primească întru ei și prin har să dobândească bunurile Împărăției Cerești. Alții, și atunci și astăzi, refuză invitația de a participa la Cina Stăpânului și prin diferite motive de scuză nu acceptă invitația, fiind prinși, zic ei, de alte priorități și având alte preocupări, care îi țin departe de viața spirituală. Așa ne spune și Sfânta Evanghelie: unul s-a scuzat că a cumpărat un teren, un ogor, și trebuie să-l vadă; altul și-a cumpărat 5 perechi de boi și merge să-i încerce; iar al treilea își motivează refuzul zicând că și-a luat femeie, deci s-a căsătorit, iar grijile casei nu-i mai permit să vină.

Refuzul invitațiilor de a rămâne în afara comuniunii cu Stăpânul este expresia libertății cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, putem accepta sau refuza invitația care ni se face. Stăpânul nu se bucură de refuzul celor chemați, dimpotrivă, S-a întristat, chiar mâniat. Cu toate acestea nu-și anulează Cina pregătită din vreme, din

CHEMARE ȘI RĂSPUNS LA OSPĂȚUL STĂPÂNULUI

Duminica aceasta, aflată cu puține zile înaintea Praznicului Nașterii Mântuitorului Hristos, a fost rânduită de Sfinții Părinți cu o dublă semnificație. În primul rând, pericopa evanghelică de la Luca 14, 16-24 ne relatează pilda celor chemați la Cină, de fapt a chemării pe care ne-o face Hristos Domnul prin Biserica Sa, nouă, tuturor, să participăm la Sfânta Liturghie și să gustăm din ospățul Stăpânului, pregătit nouă de Dumnezeu. Aceasta e o chemare permanentă pe care Biserica o adresează credincioșilor săi până la sfârșitul veacurilor, cu punct de plecare din Joia cea Mare, când, înaintea Sfintelor Pătimiri, Mântuitorul a instituit Sfânta Euharistie, dând apoi poruncă: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”.

cauza refuzului unora.

Trimite din nou pe slujitorul Său în piețele și în ulițele cetăți ca să cheme pe alții: pe cei săraci, neputincioși, pe orbi și șchiopi și să-i aducă la Casa Stăpânului. Întrucât mai era loc, Stăpânul Hristos dorește să-și umple Casa Sa. De aceea, spune din nou slujitorului să iasă la răspântii de drumuri și pe lângă garduri și să-i strângă pe toți nevoiașii, să se ospăteze din Cină.

În finalul evangheliei, Mântuitorul Hristos dă și sentința pentru cei care, deși invitați, L-au refuzat: „Vă zic vouă, că nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu vor gusta din Cina Mea.” E o chemare mesaj și pentru omul zilelor noastre, secularizat, debusolat, alipit și

înrobitor prea mult de grijile materiale ale vieții de aici și care a uitat parcă de perspectiva veșniciei pe care o are viața de aici.

Preocupările lui excesive pentru lucruri limitate și trecătoare îl fac să devină tot mai indiferent la chemarea lui Hristos, care în timpul Sfintei Liturghii ne oferă în Cina Euharistică să pregustăm bucuriile duhovnicești ale Împărăției lui Dumnezeu.

Fie, dar, ca zilele de prăznuire ale Nașterii Mântuitorului Hristos să devină pentru noi toți momente de înălțare sufletească, de lumină și de bucurie spre slava Celui născut în ieslea Bethleemului pentru mântuirea neamului omenesc! ❖

Pr. Eugen Morar

SFÂNTUL MUCENIC SEBASTIAN

Cu roșeala sângiurilor tale
vopsindu-ți haina pătimirii,
te-ai îmbrăcat
ca și cu o porfiră,
Prealăudate Sebastian.
Pentru aceasta
te-ai și sălășluit
împreună cu Hristos
întru Împărăția cea de sus
și fără de sfârșit, împreună
cu cei ce au pățit cu tine
și au primit cununi, înțelepte.
Cu care împreună dănuind,
pomeneste-ne totdeauna
și pe noi.

*Condacul Sf. Mc. Sebastian
și al celor împreună cu dânsul
- 18 decembrie*

Pentru că din anul 2017 avem un fragment din moaștele Sfântului Mucenic Sebastian, primit din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano, PF Patriarh Daniel ne-a dat binecuvântarea de a primi și a scoate la închinare aceste moaște de ziua sa, ele aflându-se încrustate în icoana Sfântului Sebastian.

Sfântul s-a născut în anul 255 în cetatea Narvoniei și a copilărit și a învățat carte la Milano. A fost martirizat pe data de 20 ianuarie 287 la Roma, fiind pomenit de ortodocși și greco-catolici în ziua de 18 decembrie, iar de romano-catolici și protestanți pe 20 ianuarie.

Drumul spre sfințenie

S-a înrolat în armata romană în anul 283 pentru a-și ajuta semenii creștini. Era atât de apreciat de împărații păgâni Dioclețian și Maximian, încât a fost făcut căpitanul gărzii pretoriene și mai apoi senator. Pe creștinii pe care nu îi putea elibera, fiind prigoană, îi sfătuia să se jertfească pentru Domnul, el însuși fiind dornic să pătimească pentru Hristos. Aștepta doar momentul potrivit pentru aceasta.

Mergea des la Marchelin și Marcu, doi frați care fuseseră prinși și chinuiți pentru că-L mărturiseau pe Hristos. Într-o zi, pe când îi sfătuia să nu se închine zeilor, ci să îndure cu bărbăție muncile, a strălucit peste fața lui o lumină dumnezeiască, încât toți s-au înspăimântat. O femeie care-și pierduse de șase ani glasul și-a recăpătat vocea pentru rugăciunile Sfântului. Și mulți păgâni au dorit să se creștineze.

Nicostrat, păzitorul celor închisi, a ordonat ca toți să fie aduși la el. Sfântul

Sebastian le-a dat învățătură mântuitoare, iar Nicostrat i-a dezlegat pe toți ca să fie duși la Sfântul Policarp, preotul, care i-a și botezat. 64 de oameni, împreună cu Claudiu logofătul și cei doi copii bolnavi ai săi, au fost botezați, mulți vindecându-se de bolile ce le aveau.

Aflând eparhul că Marchelin și Marcu nu vor să se închine zeilor, l-a chemat la sine pe tatăl acestora, Tracvilin, și au vorbit despre Dumnezeu și cum i-a adus botezul vindecare. Eparhul, bolnav de podagră, a primit pe Sfinții Policarp și Sebastian și învățând de la ei credința cea bună, a sfărâmat idolii la care se închina, pocăindu-se pentru păcatele sale, și așa a fost botezat împreună cu fiul său.

Moartea mucenicească a sfântului

Împăratul Dioclețian l-a chemat pe Sfântul Sebastian și mâniindu-se pentru mărturisirea sa creștină, a poruncit să fie dus afară din cetate, legat de un stâlp, gol, și să-i fie străpuns trupul cu săgeți. Ostașii, crezând că a murit, l-au lăsat acolo. O femeie l-a dus în casa sa și l-a îngrijit. Făcându-se sănătos, Sfântul s-a dus la Dioclețian, ca să-i arate ce face dreapta credință. Iar împăratul a poruncit să fie prins și bătut cu bețe până la moarte.

Astfel și-a dat Sfântul Sebastian sufletul în mâna Domnului, și deși păgânii i-au aruncat trupul în groapa de gunoi, sfântul s-a arătat în vedenie unei femei credincioase, Luchinia, spunându-i să-i ia trupul și să-l îngroape în catacombe, lângă mormintele apostolilor. Și a făcut femeia întocmai.

Catacomba Sfântului Sebastian

La început catacomba s-a numit „Biserica Apostolilor”, pentru că trupurile Sfinților Apostoli Petru și Pavel

au fost așezate aici în timpul persecuției lui Vespasian (258) pentru a nu fi defăimate.

Catacomba Sfântului Sebastian este cea mai faimoasă dintre cele 40 de catacombe descoperite la Roma. Catacombă vine din grecescul „katakimbas” și înseamnă „locul de lângă adâncitură, groapă”, întrucât catacombele se aflau lângă un loc săpat în pământ.

Biserica Sf. Sebastian este așezată pe Via Appia, în Roma. Construcția din zilele noastre a fost realizată în secolul al XVII-lea, sub Giovanni Vasanzio, pe o veche bazilică din timpul Sfântului Constantin cel Mare. Catacomba de sub biserică datează din primul secol după Hristos. Folosită la început ca loc de îngropare pentru păgâni, a devenit cimitir pentru creștini la începutul secolului al III-lea. Din evlavia creștinilor care se rugau Sfântului Sebastian în vreme de calamități, din secolul al IV-lea, catacomba poartă numele acestui sfânt care fusese îngropat aici.

În secolul al VII-lea, catacomba era cel mai mare centru de pelerinaj. Din jurnalul unui pelerin, din anul 638, aflăm: „Pe calea Appia, mergi către Sfântul Sebastian, martirul al cărui trup locuiește în acest loc. Aici sunt și mormintele Apostolilor Petru și Pavel, care au fost așezați aici pentru o perioadă de 40 de ani”. Mărturie stau și inscripțiile de pe pereții încăperii, cu rugăciuni către Apostolii Petru și Pavel. Abia după perioada persecuțiilor, trupurile celor doi apostoli au fost mutate în cele două catedrale care le poartă numele. (Foto – icoana Sf. Mc. Sebastian cu moaștele sale, aflată în patrimoniul Bisericii Șerban Vodă) ❀

LA ÎNTÂLNIREA CU LEGENDA, ISTORIA ȘI SFÎNȚENIA

Duminică, 7 decembrie, după ce l-am cinstit pe Sfântul Ierarh Ambrozie, ale cărui moaște se află în biserica noastră, dar și pe atât de iubita Sfântă Muceniță Filofteia, un grup de pelerini din Parohia Șerban Vodă, însoțiți de preoții Adrian Chiriță și Ioan Emil Gheorghe, a pornit în călătorie spre noua catedrală arhiepiscopală și necropolă regală de la Curtea de Argeș, pentru a se închina și a-i mulțumi „Sfântuliței”.

De aproape un deceniu pelerinajul la racla Sfintei Mucenițe Filofteia a intrat în tradiția Bisericii Șerban Vodă, căci tinerii așteaptă cu nerăbdare acest moment în care pot să se închine la moaștele ei, cu dragoste și respect, pentru că milostiva copilă îi binecuvântează cu dragoste și înțelegere, în special pe copiii și tinerii care o caută mai ales de ziua ei.

Copii, adolescenți, tineri, părinți și bunici am pornit cu bucurie tinerească spre un loc plin de legende, de istorie și de credință. Am plecat din București, capitala de 365 de ani a Țării Românești și apoi a României, spre prima capitală a Țării Românești, aflată la poalele Munților Făgăraș, Curtea de Argeș.

Deși vremea era mohorâtă, iar ploaia ne-a însoțit câteva zeci de kilometre, căldura din interior ne-a învăluit ușor. Căci ea venea mai ales din atmosfera familială a grupului, caracteristică de altfel Parohiei Șerban Vodă. Eram toți o mare familie: pe copii i-am văzut născându-se și crescând, pe tineri i-am urmărit când și-au luat zborul în viață, unii dintre ei având la rândul lor și ei copii, cu cei mai în vârstă, bunici de drept sau de fapt, am fost alături la ceasul maturității la slujbe, în pelerinaje sau când am construit biserica. Avem o istorie care ne aduce împreună ca o familie: ne iubim și ne respectăm unii pe alții, ne bucurăm și ne înfrumusețăm împreună, plângem, ne ocrotim sau ne povățuim spre bine unul pe celălalt. Între noi este iubire și prietenie, este credință și speranță.

Am pornit cu rugăciune și cu cântece. Iar momentul cel mai important l-am simțit a fi cel în care tinerii și copiii au citit acatistul Sfintei Mucenițe Filofteia. Cei mari, cu evlavie și credință. Cei mici, cu hotărâre și dragoste, dorindu-și cu ardoare să-i dăruiască ceva Sfântuliței. Emoția ne-a cuprins pe toți și parcă nici nu știm când a trecut timpul de la primul condac și până la rugăciunea de final. Sunt convinsă că Sfânta s-a bucurat de acest dar al copiilor și tinerilor!

Apoi ne-am oprit să mâncăm, căci plecaserăm la drum imediat după Sfânta Liturghie. Pentru că sâmbătă fusese hramul Sfântului Nicolae, am primit și noi câte un pachet cu de-ale gurii, pregătit și oferit cu grijă de Biserica Șerban Vodă. Le mulțumim pe această cale celor care s-au gândit la noi și au avut grijă de noi ca niște părinți sau frați!

Dând slavă lui Dumnezeu, am pornit spre Curtea de Argeș. Rememorând istoria locului, am dat timpul înapoi, până la Basarabi. Basarab I, cel care avea aici curtea domnească, a fost cel care a început ridicarea Bisericii Sfântului Nicolae Domnesc în anul 1351, aceasta finalizându-se prin anii 1370, în timpul lui Nicolae Alexandru. Înființată în anul 1359, Mitropolia Ungrovlahiei va avea scaunul aici. Așadar, cel mai bun loc în care putea fi adusă racla cu trupul firav al Sfintei Filofteia nu putea fi decât prima capitală a Țării Românești, unde se afla și scaunul mitropolitan și recent construita Biserică Sfântului Nicolae, în care va fi așezată cu mare cinste în anul 1396.

Sfânta Filofteia a trăit între anii 1206 și 1218 în apropiere de Târnovo. După

mucenicia ei, trupul acesteia va fi dus într-o biserică din Târnovo, se pare tot cu hramul Sfântului Nicolae, unde a stat până în anul 1393. Năvălirea turcilor grăbesc mutarea moaștelor la Vidin, unde sunt apărute timp de trei ani. În 1396, amenințarea turcilor grăbește predarea raclei cu moaștele sfintei către domnitorul Mircea cel Bătrân, participant la bătălia împotriva turcilor de la Nicopole. Acesta le duce la Curtea de Argeș, le pune în Biserica Sfântului Nicolae Domnesc, iar în anul 1517, Neagoe Basarab, ridicând mândrețea de mănăstire Curtea de Argeș, va muta moaștele ei aici. Tot aici va fi și necropola regală a României.

În 2018 s-a sfințit o nouă catedrală arhiepiscopală, cu hramul Sfintei Mucenițe Filofteia și a Sf. Arhangheli Mihail și Gavril. Aceasta va deveni și necropolă regală, odihnindu-se aici Regele Mihai și Regina Ana, Regele Carol al II-lea și Regina Elena, Principele Nicolae și soția sa, Ioana Doletti.

În fața acestei catedrale am fost întâmpinați de femei îmbrăcate cu frumoasele costume populare argeșene, care ne-au oferit bomboane. Parcă o vedeam pe Sfânta alergând către noi să ne ofere

dragostea ei! Aproape două ore am stat, dar nu știu când a trecut timpul, căci am fost împreună cu cei din familia de la Șerban Vodă! S-au mai adunat și alți enoriași ai parohiei, veniți cu mașina personală. Ca să ne amintim cu drag de acest moment, după ce ne-am închinat la Sfânta, am făcut câteva poze.

Ne-am întors la autocar și am pornit spre București. Timpul a trecut atât de repede, căci am avut parte de un adevărat concert de Crăciun, Andrei Chiriță, Cristian Pencea, părintele Emil Gheorghe și copiii acestuia oferindu-ne colinde și alte cântece de Crăciun. Le mulțumim și îi îmbrățișăm cu drag!

Și suntem recunoscători lui Dumnezeu și Sfintei Filofteia că ne-au adus împreună în acest pelerinaj, ne-au bucurat și ne-au îmbrățișat și ne-au dat nădejde pentru viitor, întărindu-ne credința și voința.

Mulțumim tuturor celor care au făcut posibil acest pelerinaj de suflet! ✦

Maria Buleu

CUVIOSUL DANIIL, ÎNTELEPT SIHASTRU ȘI DUHOVNIC ISCUSIT

**Cuviosul Daniil Sihastrul a fost unul din cei mai mari sfinți pe care pământul Moldovei i-a odrăslit vreodată, mare dascăl ai pustiei și povățuitor al călugărilor.
Pentru faptele sale, Sinodul Bisericii Ortodoxe din iunie 1992
l-a canonizat în mod solemn, cu zi de prăznuire 18 decembrie.**

S-a născut într-o familie de oameni săraci de pe moșia Măn. Sf. Nicolae din Rădăuți, la începutul secolului al XV-lea, primind din botez numele de Dumitru. La vârsta de zece ani este dat să învețe carte în Măn. Sf. Nicolae din Rădăuți. După cinci ani de ucenicie, tânărul ostaș al lui Hristos s-a făcut călugăr în această mănăstire, primind numele David. Și era întru toate ascultător cuvioșilor părinți, având ca dascăl și părinte duhovnicesc pe Sfântul Ierarh Leontie de Rădăuți.

Nevoindu-se câțiva ani de zile, David s-a învrednicit de darul preoției și al facerii de minuni. De aceea bolnavii veneau la el și se vindeau pentru rugăciunile lui, alții veneau să-i ceară sfat, căci era foarte înțelept în cuvânt și înainte-văzător, iar alții poposeau sub epitrahilul său ca să-și mărturisească păcatele la vestitul duhovnic.

Cu binecuvântarea episcopului de Rădăuți se retrage la Măn. Sf. Lavrentie (Laurențiu). Dar și acolo îl căutau credincioșii, precum și cei bolnavi de duhuri necurate.

Curând, văzându-i-se nevoințele, este îmbrăcat în marele și îngerescul chip al schivniciei, schimbându-i-se numele din David în Daniil. Apoi, cu puțin înainte de anul 1450, s-a retras singur în adâncul codrilor pe valea pârâului Secu din județul Neamț, pe locul Măn. Sihăstria de azi, trăind paisprezece ani în aspre osteneli călugărești. Însă, văzându-se înconjurat de lume, se retrage în nordul Moldovei, aproape de sihăstria Putna, unde își sapă în stâncă o mică chilie, aici stând 20 de ani.

În primăvara anului 1457, Ștefan cel Mare ajunge pe scaunul Moldovei, așa cum îi prorocise Cuviosul. Din anul acela, Cuviosul i-a fost marelui domn cel dintâi sfetnic, duhovnic și rugător către Dumnezeu. Adeseori voievodul poposea la chilia lui și își mărturisea păcatele, apoi

cerea cuvânt de folos și nimic nu făcea fără rugăciunea și binecuvântarea lui.

Cu sfătuirea sfântului, Ștefan Voievod va zidi Măn. Putna, Sfântul Daniil fiind cinstit de toți ca un al doilea ctitor al ei.

Sfântul Daniil Sihastrul este cel care a creat în Moldova de nord o mare mișcare isihastă, aproape fără egal, înnoind astfel pentru multă vreme viața duhovnicească în mănăstiri și schituri și ridicând o întreagă generație de sihaștri și rugători ai neamului.

În anul 1488, Ștefan zidește la Măn. Voroneț o biserică din piatră închinată Sf. Mare Mc. Gheorghe, la sfătuirea Cuviosului Daniil, ca mulțumire pentru victoria în lupta cu turcii. La Voroneț, Cuviosul va fi egumen.

Timp de aproape zece ani Sfântul Daniil a povățuit obștea Măn. Voroneț, ca un mare părinte duhovnicesc al călugărilor, al sihaștrilor și al întregii Moldove. Căci deși petrecea mai mult la chilia sa de sub stânca Șoimului, fiind foarte iubitor de liniște, adeseori cobora în obște, mărturisirea soborului, tămăduia pe cei bolnavi ce se adunau de prin sate și îi sfătuia pe toți. Apoi iarăși se retrăgea la chilia sa.

În timpul egumeniei sale, Măn. Voroneț a trăit cea mai înfloritoare perioadă duhovnicească din istoria sa, fiind socotită multă vreme lavra isihasmului din Moldova. Toți monahii din obște, care număra peste șaiszeci de nevoitori, practicau rugăciunea lui Iisus. Unii erau vestiți păstori și duhovnici pentru credincioși, alții erau dascăli învățați în

școala mănăstirii și neobosiți caligrafi, iar cei mai mulți erau călugări de rugăciune, care slăveau pe Dumnezeu neîncetat și se rugau pentru toată lumea.

Ajungând vas ales al Duhului Sfânt, plin de tot felul de bunătăți și trecând de vârsta de nouăzeci de ani, Sfântul Daniil, marele sihastru al Moldovei, dascălul pustiei și făcătorul de minuni, și-a dat sufletul în brațele lui Hristos, în anul 1496.

Mulțimea ucenicilor lui, împreună cu mitropolitul și domnul țării l-au plâns îndeajuns și l-au îngropat în pronaosul bisericii Voroneț, cum se vede până astăzi, punând deasupra o piatră cu inscripția: „Acesta este mormântul părintelui nostru David, schimonahul Daniil”.

După săvârșirea sa, văzând ucenicii și credincioșii că se fac oarecare minuni și vindecări de boli la moaștele Cuviosului, l-au trecut în ceata sfinților, numindu-l „Sfântul Stareț Daniil”, „Sfântul Daniil Sihastrul”, sau mai ales „Prea Cuviosul de Dumnezeu rugătorul Părintele nostru Daniil cel Nou”. ✦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 DECEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 17.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 20.12	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie